

VAN RARE UPPERS TOT MOOIE DOWNERS: HUMO'S 21 BESTE PLATEN VAN '21

Humo - 07 Dec. 2021
Pagina 152

: *IDLES 'CRAWLER' Het Bristolse IDLES, de enige act die de voorbije vier jaar tot drie keer in deze eindlijst stond, bestaat uit workaholics, alcoholiekers, optimisten, viezentisten, dramaqueens, dromers en wroeters, en het is die variatie die van 'Crawlers' – zowel in de lyrics (harde drugs, wrede accidenten, sfeervolle onzin) ...*

IDLES 'CRAWLER' Het Bristolse IDLES, de enige act die de voorbije vier jaar tot drie keer in deze eindlijst stond, bestaat uit workaholics, alcoholiekers, optimisten, viezentisten, dramaqueens, dromers en wroeters, en het is die variatie die van 'Crawlers' – zowel in de lyrics (harde drugs, wrede accidenten, sfeervolle onzin) als muzikaal (rappen, brullen, croonen) – de meest uiteenlopende plaat van 2021 maakt. Eén Brit heeft het over r scrapyard soul: schroothoop-soul dus. WHISPERING SONS 'SEVERAL OTHERS' Whispering Sons blijft zich volzuigen met oliezwarte postpunk: drie jaar na debuutplaat 'Image' klinkt de grafstem van Fenne Kuppens zo mogelijk nog benauwender en klauwt Kobe Lijns gitaar immer zo scherp naar de keel. Luisteren naar 'Several Others' is je geblinddoekt laten opsluiten in een hermetisch verzegelde bunker. Eén van de meest intense platen van het jaar. MACH HOMMY 'PRAY FOR HAITI' De enigmatische rapper Mach-Hommy is altijd goed;

In 2021 zette de wereldwijde veroveringstocht van Lil Nas X en Billie Eilish twee oververhitte hangijzers nog wat steviger op de agenda: 'gay lives matter' er' en 'baas over eigen lijf'. Ook vanuit de coulissen werd een breed aanbod aan heerlijke en tijdloze platen gemaakt. Humo selecteerde: één lyrische masterclass, één kleurrijke voliëre, meerdere murder ballads lads uit de woonzorgcentra, satijnen soul, kampvuurliedjes uit de Gentse Highlands, en minstens één Venus with a penis. Het allerbeste van een bovengemiddeld muziekjaar:

op 'Pray for Haiti' is hij geniaal. Gestut door de relaxte, psychedelische productie die de moderne hiphopunderground kenmerkt, schetst hij een liefdesbrief aan zijn getroebleerde thuisland: een lyrische masterclass – Ghostface Killah meets Bob Dylan – waarover je papers kunt schrijven óf een lapje van 50 woorden. DEEWEE 'FOUNDATIONS' Een wijde vlucht door de kleurrijke voliëre van het Gentse DEEWEE-label, bevolkt door gepatenteerde rare vogels als Asa Moto, Charlotte Adigéry y, Extra Credit, Bolis Pupul en de Dewaele-broers zelf. Halve klassiekers ('Heaven Scent'), instantklassiekers ('Paténipat'), rare uppers ('Italove'), mooie downers ('Home'): alle 27 swingend, en altijd goed voor een inge-

kookt zaterdagavondgevoel. Compilatie van het jaar. NOVASTAR 'HOLLER AND SHOUT' De plaat duurt 36 minuten en één seconde. Eén seconde: dat is ermee lachen, Joost. Het drijft mensen met aanleg voor OCD tot zachte wanhoop, maar ook: 'Holler and Shout' had veel en veel langer mogen duren. Wat een rijkdom, wat een subtiele stijl, terwijl hij het allemaal doet klinken alsof hij de liedjes ter plekke bedacht heeft. ROBERT PLANT & ALISON KRAUSS 'RAISE THE ROOF' Veertien jaar na het bekroonde, gekoesterde en redelijk onnavolgbaar geachte 'Raising Sand' valt nu ook de tweede omhelzing tussen de wijdbeense rocklegende en het schuchtere blauw-

grasmeisje bloedstollend mooi uit. 'Raise the Roof' is de 23ste plaat van Plant (solo en met Led Zep opgeteld) die in de Amerikaanse charts de top-10 haalt: als dat al geen record is, zou het er één moeten zijn. In juli volgend jaar touren ze door Europa, duimen dat ze tegen dan ook België weten liggen. THE WAR ON DRUGS 'I DON'T LIVE HERE ANYMORE' The War On Drugs zijn als een aan plastische chirurgie verslaafde 'Temptation Island'-bimbo: elke keer als je ze ziet, zijn ze weer nét ietsje strakker. Op hun nieuwste klinken de jaren 80-gitaren

nog gladder en grootser, maar het zegt iets over het meesterschap van Adam Granduciel dat-ie mij, gewoonlijk in een wijde bocht huppelend rond alles wat jaren 80, glad of groots is, toch wéér bij de lurven heeft. Wanneer schalt dat titelnummer ook weer door het Sportpaleis? THE WEATHER STATION 'IGNORANCE' De Canadese singersongwriter Tamara Lindeman had tien jaar en vier platen nodig om volledig open te bloeien met het verrassende 'Ignorance'. Twee drumkits, snaren, blazers en keyboards doen haar songs baden in de gloed van

de vroege Talk Talk (met extra disco-dash, een jazzy toets en Fleetwood Mac-hooks), terwijl ze beheerst over haar climate grief f zingt. 'You break what you treasure', weet ze, terwijl uit haar prachtig verpakte liedjes bijna achteloos onderdrukte woede lekt, maar vooral ook veel compassie en schoonheid. ARLO PARKS 'COLLAPSED IN SUNBEAMS' De Londense Arlo Parks, die 21 werd in 2021, wilde haar gitaargetokkel verstoppen tussen beats. Ze vindt op haar debuut in prachtsongs als 'Hurt' en 'Black Dog' – en in al de rest – een perfecte mix van

zwijmelroes en melancholie, van persoonlijke ontboezemingen en observaties van anderen, van het uiterst particuliere en het instant herkenbare, van poëzie en dagelijkse beslommeringen, en van personages die Thom Yorke quoten en naar Jai Paul luisteren. MADOU 'IS ER IETS?' Op de tweede plaat van de Brusselse cultgroep Madou was het – net als op de nieuwe ABBA – vier decennia wachten. Vera Coomans en haar zoon Thomas Devos begonnen met stem en gitaar. Violist/toetsenist Wiet Van de Leest en zijn zoon Louis wilden ook meedoen. Over

een paar herwerkte oude songs hangt nog Madou's murder ballads-sfeer. Het echt nieuwe werk gaat over woonzorgcentra, niet kunnen gaan #etsen, voor zich uit staren. Gevraagd naar een beeld bij 'Is er iets?' antwoordde Vera Coomans met het schilderij 'Christina's World' van Andrew Wyeth. SILK SONIC 'AN EVENING WITH SILK SONIC' Satijnen soul, uit de tijd dat er nog gedanst mocht worden zonder pasje. Die, als u niet graag danst, ook heel goed tot zijn recht komt in een hemelbed met propere lakens, terwijl men, helemaal ingesmeerd met

tijgerbalsem, met een geliefde vaardig het beest met twee ruggen imiteert. Bruno Mars is altijd al een beetje de James Brown des pauvres geweest, maar hier stijgt hij boven zichzelf uit. Dat is onder meer te danken aan Anderson .Paak, de Smokey Robinson van zijn generatie, maar ook de virtueuze productie zorgt ervoor dat dit veel beter is dan een platte pastiche. DARKSIDE 'SPIRAL' Op 'Spiral' veroveren krautrockritmes en progrockgitaren wat terrein op de dance-invloeden, maar DARKSIDE klinkt acht jaar na hun vorige plaat 'Psychic' nog altijd bijzonder herkenbaar: uitgesponnen psychedelische tracks die smeulen en vonken zonder ooit te exploderen. Het contrast tussen sinistere grooves en windstille intermezzi met ijle gitaarsolo's en wazige kerkorgels bezorgt ons de zalige illusie dat we samen met Jaar en Harrington in eindeloze cirkels boven de wildernis glijden. Vergezichten ontvouwen zich in cinemascopograndeur, terwijl 'Spiral' onze verbeelding op scherp zet. Onze trip van het jaar. STIKSTOF 'FAMILIE BOVEN ALLES' Dertien tracks en evenveel hoogtepunten uit de schemerzone van het hoofdstedelijk gewest: 'Familie boven alles', de vierde en veruit beste plaat van het brutale barbershop quartet t rond Zwangere Guy en Jazz Brak,

is liefdesbrief (aan de habitat, aan de maats, aan het gezin, aan le mot juste) en brandbom in één. Afwisselend intens en ontroerend, altijd raak en zeer aanstekelijk, de Bijbel van de 'lijfstijl van the poor and the dangerous'. De #ow, overtuiging, de heldere teksten, de ziel, het je-ne-sais-quoi: Stikstof doet het momenteel beter dan de concurrentie, op plaat en live. NICK CAVE & WARREN ELLIS 'CARNAGE' Sinds hij in 2015 zijn zoon verloor, kregen we van Nick Cave maar liefst zeven soundtracks en drie studioplatten. Iets wat hem bezwaarlijk kwalijk genomen kan worden, maar er ook voor heeft gezorgd dat zijn output niet meer de evenementwaarde van vroeger heeft, en links en rechts nogal snel als 'niet meer wat het ooit was' wordt geïncasseerd. Akkoord, The Bad Seeds staan op 'Carnage' niet langer in zijn rug de popmuziek te ontmantelen, maar in Cave zelf schuilt, geruggensteund door Warren 'Azazello' Ellis, nog steeds genoeg duivelse panache. Van 'I am a Botticelli Venus with a penis' tot 'This morning is amazing and so are you', Cave zingt het allemaal met evenveel schoonheid als geloofwaardigheid. SQUID 'BRIGHT GREEN FIELD' Live had Squid al bewezen dat punk niet dood is, en met een handvol singles sinds 2017 aangegeven dat er van hen ook uit de studio het één en ander te

verwachten viel. Verwachtingen die volmondig werden ingelost met langspeeldebuut 'Bright Green Field', een plaat waarop krautrock, new wave en Britse branie elkaar al pogoënd om de nek vliegen, producer Dan Carey het beste van Conny Plank en Lee Scratch Perry aan elkaar koppelt, en frontman Ollie Judge laat horen dat je ook vanachter de drums Johnny Rotten kunt zijn. SONS OF KEMET 'BLACK TO THE FUTURE' 'Hapt weg als een kokosnoot in het aangezicht,' schreef ik bij release over de nieuwe van Sons of Kemet, en sindsdien heb ik er alleen maar blauwe plekken bij gekregen. 'Black to the Future' maakt een stand van zaken op over de Black experience e in 2021, en de bevindingen wekken afwisselend moedeloosheid en apathie, woede en strijd lust op. Dit is jazz die geen jazz is, muziek waarin het ritme heilig is, maar die je neerslaat zodra je richting dansvloer neigt. Als je een miljoenen jaren oude steen diep in de aardkorst opensplijt, dan is dit het geluid dat eruit komt: tijdloos, primair, machtig. MESKEREM MEES 'JULIUS' Of ze met het geld van de Rock Rally echt een viool heeft gekocht en deze plaat heeft ge#nancierd, moet u aan Meskerem Mees zelf vragen. Maar één ding is zeker: het geld was goed besteed. Op Spotify is haar 'Joe' meer dan vier miljoen keer beluisterd, wat haar afgelopen zomer een

belachelijk grote postercampagne op Times Square opbracht, en toen moest haar debuut nog verschijnen. Haar muziek is zo totaal uit de mode dat ze net daardoor bijzonder hip klinkt. Breekbare kampvuurliedjes, spaarzaam begeleid, vaak door alleen maar gitaar en wat sobere strijkers. Soms zou je zelfs denken dat Merelbeke, vanwaar ze afkomstig is, vlak bij de Schotse Highlands ligt. Je hoort vroege Joni Mitchell, sporen van Sinéad O'Connor or, toetsen van Janis Ian, maar vooral veel Meskerem Mees zelf, die op haar prille leeftijd al meer persoonlijkheid heeft dan mensen die drie keer zo oud zijn. Wijze muziek, in alle betekenissen van het woord.

FLOATING POINTS & PHAROAH SANDERS 'PROMISES' De Britse elektronicaartiest Sam Shepherd aka Floating Points trok in 2019 met zijn Buchla, een modulaire synth zonder keyboard, naar L.A., waar de ondertussen 81-jarige saxofonist Pharoah Sanders woont. Na 40 minuten blaast Sanders even in de meedogenloze stijl waarmee hij als twintiger verbijsterde naast John Coltrane. Al de rest is heel bedachtzame muziek – het lijkt zelfs een oefening in terughoudendheid. Ambient, elektronica, minimal music, spirituele jazz en de weidse geluiden van het London Symphony Orchestra kruisen mekaar: iets als 'Promises' heeft u nog nooit gehoord. De a rato van zes keer per minuut terugkerende golfslag die bij het uitademen de spieren ontspant, komt van verdraagde klavecimbelakkoorden.

LOW 'HEY WHAT'

'Double Negative' (2018) was de plaat waarop Low zichzelf na 25 jaar opnieuw uitvond door hun slowcoreliedjes te bestoken met ongenadige noisesalvo's. Op 'HEY WHAT' puurt het duo die aanpak verder uit: de nieuwe songs klinken alsof ze in één van de sneeuwstormen verzeild geraakt zijn die hun thuisstad 's winters teisteren. Terwijl de witteruisvlagen de kwetsbaarheid én de kracht van de liedjes uitvergrooten, zorgen de sublieme zangpartijen van Alan Sparhawk en Mimi Parker ervoor dat we er niet hopeloos in verdwalen. 'HEY WHAT' is 'cold comfort to my soul' oul', zoals ze ergens zingen. Noisegospel vol rauwe bliss s en – onder dikke lagen subtiel lawaai – glinsterende hoop.

HUMO Op 'HEY WHAT' worden de twee kanten van jullie geluid naar nieuwe extremen getrokken. Is één van jullie vooral verantwoordelijk voor de chaos en de ander voor de mooie harmonieën, of willen jullie allebei beide? MIMI PARKER «Dat eerste: oh yeah (lacht). Eigenlijk is onze muziek al decennia het resultaat van twee verschillende persoonlijkheden, ook toen dat voor de buitenstaander misschien nog niet zo duidelijk te horen was. Alan neigt en verlangt veel meer naar chaos.» ALAN SPARHAWK «Ik zit graag met mijn handen in de modder, terwijl Mimi erop toeziet dat de schoonheid en de ontroering aanwezig blijven. We hebben het geluk gehad altijd mensen te vinden die ons

kunnen helpen onze twee werelden met elkaar te versmelten.»

HUMO Zoals producer BJ Burton, met wie jullie samenwerken sinds 'Ones and Sixes' uit 2015. SPARHAWK «Veel van onze ideeën zijn euh, aan de vage kant – 'Ik wil drums die klinken als een gitaar.' En BJ probeert dat dan te vertalen in geluiden waar een mens ook echt naar wil luisteren. Als duo heb je een derde persoon nodig, iemand die je vertrouwt: hij is tegen-

woordig de lijm tussen Mimi en mij.»

HUMO Waarom vertrok bassist Steve Garrington vorig jaar bij Low? SPARHAWK «Steve speelde, denk ik, al elf jaar bij ons. Maar touren is lastig, en er zijn nog veel andere dingen die hij wilde doen. En covid was de druppel, denk ik. It probably sealed the deal. Hij leefde vroeger al voorzichtiger, meer teruggetrokken dan wij.» HUMO Ik las onlangs 'On Connection' van Kae Tempest, over hoe ze verbinding zoekt

met de wereld, zichzelf en de fans, en hoe dat het creatieve proces voedt. Jullie maken andere muziek dan vroeger, is de verbinding met jullie fans ook anders?

SPARHAWK «Live spelen we nog altijd op dezelfde manier als vroeger. Bas, gitaar, twee stemmen en een minimale drumkit: de basis is nog altijd dezelfde. En dat zijn natuurlijk de momenten waarop we het meest direct in contact komen met de fans. Dus nee, ik denk niet dat er zoveel veranderd is.»

NATHAN KEAY

'Ik wil drums die klinken als een gitaar'

HUMO Er zit hoop, licht en liefde in jullie songs. Voor veel fans was 'HEY WHAT' iets waaraan ze zich in deze verwarrende tijden konden optrekken. Voor mij persoonlijk was vooral jouw stem een anker, Mimi. PARKER «Dank je, dat is heel

lief.»

SPARHAWK (lachje) «Mimi is een heel goed anker. Je kunt op haar vertrouwen.» HUMO Low-muziek laat zich niet op de achtergrond duwen. Het is muziek waarbij je gedwongen of uitgedaagd wordt om actief te luisteren. Als luisteraar voel je je daardoor betrokken, wat fijn is. PARKER (lacht) «We zijn eigenlijk constant verbaasd door alle positieve recensies en commentaren die we krijgen. Niet dat we daarmee bezig zijn tijdens het schrijven en opnemen van een plaat. Maar als je plots iets doet dat helemaal anders is dan de mensen gewoon zijn...» SPARHAWK «...Zoals 'Double Negative', dan is het des te aangenamer als de reacties warm en dankbaar zijn.» En het gaf ons extra vertrouwen om aan deze plaat te beginnen. Het moedigde ons aan, it emboldened us. Hopelijk was dat een goede zaak, en zijn we er niet óvermoedig van geworden (lachje). Pride cometh before the fall, weet je wel.» HUMO Meer chaos in jullie muziek: is dat een bedoelde weerspiegeling van de toenemende chaos in de samenleving? SPARHAWK «Nee, want we schrijven nooit bewust of rechtstreeks over de buitenwereld. Maar ook já, want de geest van wat er in de wereld gaande is, sijpelt er gaandeweg toch in. Als ik 'Double Negative' nog eens opzet, moet ik onmiddellijk denken aan Trump, zijn regeerperiode, the upheaval of things... En

ik sluit niet uit dat ik, als ik later 'HEY WHAT' nog eens opzet, vooral aan covid en de rassenrellen herinnerd ga worden.»

HUMO De videoclip bij 'HEY WHAT' zijn geëngageerd en activistisch, en gaan ook over de polarisering om ons heen. Hoe gaan jullie daarmee om? SPARHAWK «We leven in een tijd waarin we, als we op het internet iets lezen waar we het niet mee eens zijn, onmiddellijk kunnen reageren. En zoals iedereen weet die zichzelf een beetje kent: wie onmiddellijk reageert, vergeet meestal een paar dingen. Sowieso kost het vriendelijke, beleefde antwoord altijd wat meer tijd.» PARKER «We mogen elkaars menselijkheid niet uit het oog verliezen. Zelfs al vinden we wat de ander denkt stom en verachtelijk, we mogen ons er niet toe verlagen die ander te kleineren of demoniseren – veel heeft met onwetendheid of misverstanden te maken.» SPARHAWK «Eén tip: leer hoe je een steenvanger kunt worden, a stone catcher. Er zullen namelijk altijd steengooiers, stone throwers zijn. Die stenen gaan alle kanten op: soms worden wij geraakt, soms mensen uit 'het andere kamp'. Maar als je zo'n steen tracht te vangen – dat wil zeggen: je er niet door laten kwetsen, maar ook de neiging onderdrukken om 'm terug te gooien – kun je die energie misschien absorberen. Alleen zo kunnen we de polarisering van onze samenleving stoppen, denk ik.» Geef de mensen tijd. Uiteindelijk gaat iedereen het wel begrijpen en we'll be all on the same page. Dat klinkt naïef, gek of misschien zelfs dom, maar ik denk dat echt. Het is bovendien de enige richting die steekhoudt. Be a stone catcher.» Ayco Duyster

DRY CLEANING 'NEW LONG LEG'

Gitarist Tom Dowse, bassist Lewis Maynard en drummer Nick Buxton – gedrieën sowieso dé postpunkgroep van het jaar – lieten frontvrouw Florence Shaw ooit naar 'Private Life' van Grace Jones luisteren omdat ze het liefst van al haar parlando hoorden. Shaw declameert afgeluisterde gesprekken, gekopieerde statusupdates en gedetailleerde beschrijvingen van – pakweg – een keramieken bloemenhouder. In het refrein van 'Scratchcard Lanyard' gaat het over foto's van botsballen met de #lters Tokio, Oslo en Rio De Janeiro. Mocht Florence Shaw de handleiding 'How to use Instagram #lters for stories' voorlezen, ze zou nog steeds onze volle aandacht hebben.

Muziekwinkelketen Rough Trade stemde 'New Long Leg' op één in hun eindejaarslijst. In die van ons belandt Dry Cleaning ng 'slechts' op twee, maar Dowse is bijzonder vereerd: hij ként Humo, met dank aan Ever Meulen. TOM DOWSE (gitarist) «Ik heb nog les gehad van Eddy Vermeulen – in 2005 was ik Erasmusstudent in Gent, aan Sint-Lucas. Ik herinner me ook jullie sterke hardcorescene, Rise And Fall en Amenra en zo. Ooit belandde ik in de Overpoort in een klein zaaltje waar veel hardcore-optredens werden georganiseerd. Ik was net te laat voor het optreden van die avond – maar omdat ik Engels sprak, dacht de uitbater dat ik speciaal overgevlogen was, waarna hij de groep vroeg om nóg eens te spelen, speciaal voor mij (lacht).»

HUMO Je zat vroeger zelf in hardcoregroepjes en had de muziek al opgegeven toen Dry Cleaning werd gevormd. Beleef je het succes van 'New Long Leg' daardoor nuchterder? DOWSE «Er zal wel iets volwassen zijn aan de manier waarop we ermee omgaan. We bese#en dat dit een geschenk is, zeker omdat we

zijn doorgebroken in een jaar waarin veel artiesten het net niet meer redden. In mijn twintigerjaren gaf ik les en ik dacht: dit wordt het dan voor de rest van mijn leven. En nu dit. Intussen hebben we allemaal onze job opgegeven.»

HUMO In je vorige groepen was je nooit de enige gitarist. Heb je je moeten aanpassen in Dry Cleaning? DOWSE «Vroeger ging het me er altijd om het luidste lawaai en het grootste akkoord uit mijn instrument te toveren. Deze groep heeft me geleerd om zuinig te spelen. Alles veranderde met de song 'Magic of Meghan': toen ik dié gitaarlijn te pakken had, besefte ik dat dat werkt, spaarzaam zijn.» HUMO Frontvrouw Florence Shaw bewaart reclameteksten en YouTube-commentaren op haar telefoon, om er songteksten uit te puren. Had jij een arsenaal aan riffs liggen voor je aan 'New Long Leg' begon? DOWSE «Sommige ri#s had ik al jaren, andere kwamen uit repetities – we zijn een groep die goed kan jammen. De ri# van 'Unsmart Lady' kwam er na een tour in de zomer van 2019, waarop Lewis (Maynard, bassist, red.) me

POONEH GHANA

'We hebben allemaal onze job opgegeven'

veel Black Sabbath had laten horen. Ik associeerde hen altijd met metal en donkerte, maar door 'Snowblind' besefte ik hoe groovy ze waren.»

HUMO De producer van 'New Long Leg' is John Parish, ook bekend van Eels, PJ Harvey en Tracy Chapman. DOWSE «Hij leerde ons snel beslissen, want hij had maar twee weken tijd voor de opnames. Hij zei het ook als hij iets níét goed vond. Hij zei er alleen meestal niet bij wat

precies, waardoor we het zelf moesten uitvogelen (lacht). Ik wilde met John werken door 'Dance Hall at Louse Point', zijn plaat met PJ Harvey. Flo vindt vooral zijn werk met Aldous Harding g goed.»

HUMO Jullie EP uit 2019 heet 'Boundary Road Snacks and Drinks', en in de songteksten op 'New Long Leg' gaat het vaak over voedsel. 'And thanks very much for the Twix', hoor je in 'Scratchcard Lanyard'.

DOWSE «Wat cocaïne was voor Aerosmith, is eten voor ons. Deze groep is gevormd in het ouderlijke huis van onze bassist Lewis op Boundary Road, toen we tussen de repetities heerlijke pastaschotels kregen van zijn moeder. Lewis' ma is Italiaanse en zij toont haar liefde via eten.» HUMO Je vroeg Florence om bij de groep te komen na een bezoek aan een tentoonstelling. Ze had geen ervaring in de muziek.

DOWSE «Ik liet haar die avond wat van onze muziek horen op mijn telefoon, en alleen al de manier waarop ze 'sounds cool' zei, klópte bij ons geluid. Nog meer dan een stem of een zangstijl zochten we een soort persoon – iemand die anders was. Flo heeft iets awesome ome over zich. En we delen een interesse in zowel high als low culture – Flo vindt het even interessant om naar 'Love Island' te kijken als om naar een expo van Francis Bacon te gaan.»

HUMO Wat is jouw favoriete songtekst op 'New Long Leg'?

DOWSE «Die van 'Conversation', waarin Flo het heeft over alle spam die we dagelijks in onze mailbox krijgen, en de eenzaamheid die je kan overvallen als je weer eens heel persoonlijk aangesproken wordt door iemand die je enkel iets wil verkopen.»

HUMO Bij Jools Holland stond ze met pupiter en tekstvel voor zich.

DOWSE «Ze deed dat in het begin omdat ze nerveus was, en bang om haar teksten te vergeten. Op de hele Amerikaanse tour die we net hebben gedaan, heeft ze dat tekstvel niet gebruikt. Ze geniet nu ook echt van optreden.»

HUMO Aangezien je hier studeerde: is er iets Belgisch in de muziek van Dry Cleaning geslopen?

DOWSE «Hoe jullie stripcultuur als kunst beschouwen. Vóór Dry Cleaning tekenden Flo en ik allebei comics, en het is door mijn tijd in Gent dat ik dat niet als een kinderachtige bezigheid zie. Die liefde voor comics zit zeker in Dry Cleaning.» (kv)

Humo's 21 beste platen van 21

LITTLE SIMZ 'SOMETIMES I MIGHT BE INTROVERT'

Nummer één in Humo's eindejaarslijst (en daarmee de directe opvolger van Run The Jewels, Big Thief, Nick Cave en The War On Drugs) is Little Simz. Wie anders? De Londense rapper overtrof al in de releaseweek van haar 'Sometimes I Might Be Introvert' de veelgehypete platen van Drake en Kanye West.

De voorgeschiedenis: piepjonge artieste wordt door onder meer Tinie Tempah en Estelle ontdekt en door critici in diezelfde hoek gesitueerd. Maar haar eigen stem en bijkracht halen nieuwe pieken op haar derde plaat: 'GREY Area' (2018) werd genomineerd voor de Mercury Prize en won bij onder meer de Ivor Novello en NME Awards. Die plaat én 'Sometimes' hebben vooral ook een straffe producer: In#o is de Sardonis van het geheimzinnige SAULT T, en de rechterhand van Michael Kiwanuka, van Jungle én dit jaar ook nog van Adele: niet de b-ploeg van de muzikale subgenres. Op plaat krabt Simbiatu 'Simbi' Abisola Abiola Ajikawo afwisselend waar het goed voelt en waar het pijn doet, maar tijdens dit bloemekee-interview was ze nog niet zo lang opgestaan.

HUMO De Humo-criticus noemde 'Sometimes I Might Be Introvert' in zijn vijfsterrenrecensie 'een aanstootgevend voldragen plaat', Kendrick Lamar noemt je 'the illest doing it right now', één YouTube-commentator vergeleek je lyrics met 'heilige teksten'. Wat is het beste compliment dat je al hoorde? LITTLE SIMZ (27) «Ze doen allemaal evenveel deugd. Ik wil een bron van hoop zijn, en licht voor een ander: daar doe ik het voor. Ik ben dankbaar voor alle complimenten.»

HUMO Voor wie jou nog niet kent: welk lied is volgens jou de ideale introductie tot 'Sometimes I Might Be Introvert'?

LITTLE SIMZ «Er staan negentien songs en interludes op de plaat: die zijn stuk voor stuk essentieel, wat mij betreft. Fans pikken er verschillende favoriete momenten uit, om telkens verschillende redenen, en daar ben ik blij mee.»

HUMO Mijn eigen favoriete moment: 'Little Q, Pt.2', waarin je rapt over de moeilijke jeugd van je neef in Zuid-Londen: 'Shit changed when I had a brief encounter with death / Thought the pearly gates opened when that knife was in my chest.' Hoe reageerde hij?

LITTLE SIMZ «Hij houdt van dat nummer! Ik heb bij het schrijven van de nieuwe plaat contact met mijn neef gezocht, want we waren uit elkaar gegroeid. Hij vertelde me tijdens diepe gesprekken over zijn bijzondere levensverhaal. Ik wilde van zijn miserie iets moois en eeuwigdurends maken. De wereld heeft daar nood aan: veel mensen kunnen zich in zijn struggles herkennen.»

HUMO Over je rol in 'Top Boy', de Netflix-reeks van Drake rond criminaliteit in Londen, zei je: 'Elk verhaal in die serie heb ik met mijn eigen ogen gezien.' Hoezeer verschilt jouw jeugd met die van je neef?

LITTLE SIMZ (vaag) «Iedereen is anders, iedereen leidt zijn of haar eigen leven.»

HUMO In single 'Introvert' beken je dat je vaak in jezelf gekeerd bent. Van de ene introvert tot de andere: wat betekent dat woord voor jou?

LITTLE SIMZ «Niet de nood voelen om de luidste of meest expressieve in de kamer te zijn. Sommige mensen verwachten dat ik 24/7 presteer, dat ik ook naast het podium openlijk over mijn muziek en leven wil praten. Maar ik sluit me net geregeld af van de buitenwereld, of laat me slechts door mijn beste vrienden omringen. Zo kan ik op mijn eigen tempo leven, op mijn eigen manier. Introversie is

echt een hoeksteen van mijn persoonlijkheid.»

HUMO 'Introvert' opent de plaat zo groots, zo bombastisch – als was het een Hollywoodblockbuster. LITTLE SIMZ «Het orkest en producer In#o hebben geweldig werk geleverd, hè? Dat nummer voelde als mijn hergeboorte, als een herintroductie tot Little Simz: het móést wel deze plaat openen. Het is een intense song, ik leg mezelf op de rooster, richt de blik naar binnen en spreek mijn geheimste gedachten uit. Het moest de luisteraar wegblazen, maar ook verrassen. De bedoeling was dat je je

'Ik hoef niet de luidste te zijn'

tijdens het luisteren zou afvragen: waar gaat dit heen?!»

HUMO 'Got a hard drive full of classics, I keep that shit locked up in the attic', rap je in 'Speed'. Nog méér meesterwerkjes? LITTLE SIMZ «Ik maak al sinds mijn tiende muziek. Ik heb inmiddels zoveel songs geschreven: ze zullen nooit allemaal het daglicht zien. Dat hoeft ook niet, want muziek werkt therapeutisch voor mij. Ik volg mijn buikgevoel en breng pas iets uit als de timing goed zit.» HUMO Als corona geen wattenstaafje in het wiel steekt, sta je op 22 januari in Trix in Antwerpen. Hoe bereid je je op de Europese tournee voor? LITTLE SIMZ «Veel repeteren, zodat ik mijn fans de best mogelijke concertervaring kan bieden. Ik heb ondertussen ook geleerd om voldoende pauzes voor mezelf in te lassen, want liveshows kosten me energie. Ik kan niet wachten tot ik weer de hoot op kan.» HUMO Tot slot: wat wens je je muzikale collega's in 2022 toe? LITTLE SIMZ «Dat we erin slagen elkaar alleen maar te steunen, en niet te beconcurreren. Er is zoveel talent in de wereld: als we het herkennen in iemand anders, moeten we het vooral bejubelen.» (jmi)

Uitstekende platen die tijdens het wikken en wegen met pijn in het hart terzijde geschoven werden: Arno: 'Vivre', Billie Eilish: 'Happier Than Ever', Celeste: 'Not Your Muse', Douglas Firs: 'Heart of a Mother', Gabriel Rios: 'Flore', Japanese Breakfast: 'Jubilee', Ka: 'A Martyr's Reward', Madlib: 'Sound Ancestors', Nala Sinephro: 'Space 1.8', Sylvie Kreusch: 'Montbray', Viagra Boys: 'Welfare Jazz'.